ఏ జంటకైనా అనురాగమొకటే

శాంభువరం సరోజా సింధూరి

సర్వ లోకాలూ కోల్పోయిన సామ్రాజ్ఞిలా కూర్చుని వుంది మామిడి చెట్టు కొమ్మ మీద ఓ గువ్వ. గుబులుగుబులుగా చుట్టూ చూసి...... దిగులుగా దీనంగా ఓసారి అరిచి ఆ కొమ్మ నుండి మరో కొమ్మ మీదకు గెంతింది.

పార్వతమ్మ ఆశ్చర్యంగా కళ్ళు పెద్దవిచేసి చూసింది. కొమ్మకొమ్మనూ...... రెమ్మరెమ్మనూ చూపులతో స్పృశిస్తూ మౌనంగా అనుకుంది "దీని జంటగువ్వ ఏమైపోయిందబ్బా? ఏనాడూ ఇలా ఒంటిగా రాలేదే!"

కొమ్మ మీది గువ్వ మళ్ళీ జాలిగా అరిచి పార్వతమ్మ ముందు వాలింది. గుప్పెట్లో వున్న బియ్యాన్ని దాని ముందు చల్లిందామె. వంగి ముక్కుతో ఓ గింజను అందుకోబోయి చప్పున ఆగిపోయిందది. మరి దాని గుండె లోతుల్లో ఏ జ్ఞాపకం మెదిలిందో! ఓ రెండు నిముషాలపాటు పిచ్చిదానిలా అక్కడక్కడే అటూయిటూ తిరిగి ఒక్క గింజయినా ముట్టకనే రివ్వున ఎగిరిపోయింది.

"పాపం..... దీని జత గువ్వ ఏ వేటగాడి బాణం దెబ్బతిని అసువులుబాసిందో? ఏ వానజడికి రెక్కలు చిరిగి నేలకు ఒరిగిందో! లేక..... ఏ తెలియని దిక్కుకు ఎగిరి దిక్కుతోచక దారితప్పిందో" నిశ్శబ్దంగా జాలిపడింది.

మూసుకున్న ఆమె కంటి కొసల నుండి ఓ అశ్రుబిందువు.

మామిడి కొమ్మలమీదుగా పయనించి పార్వతమ్మ చెంపలను మెత్తగా స్పృశించి ఏ దిక్కుకో సాగిపోయింది ఓ పిల్లతెమ్మెర!

కనురెప్పలు చప్పున విప్పిందామె. "ఆబ్బ ఎంత హాయిగా వుందీ స్పర్శ! అచ్చం.... అచ్చం ఆయన చేతి స్పర్శలా. ఎప్పుడైనా తన కంట నీరునిండితే ఆయనా యిలాగే ఓదారుస్తారు. అయినా తన పిచ్చిగాని ఆయన తన ఎదుట కొండంత అండగా నిలబడి వుండగా ఎన్నడైనా తన కంట నీరు నిండిందా? కానీ..... యిప్పుడో...... అనుక్షణం తన కంట కన్నీరే. తుడిచేందుకు ఏదీ.... ఆ అమృతహస్తం? తను ఆ హస్తాన్ని అందుకోగలమ. కానీ..... అందుకోనివ్వదు విధి..... పాడు విధి" నిట్టూర్పులూ, కన్నీళ్ళూ. పోటీ పడుతూ జారుతున్నాయి ఆమె కనులవెంట.

"అత్తయ్యా! మీ అబ్బాయిగారు పిలుస్తున్నారు. ఓ సారిలారండి."

కోడలు రేవతి పిలిచింది.

తడి కళ్ళను పైటకొంగుతో అద్దుకుని ముఖం మీదకు ఓ జీవంలేని నవ్వు తెచ్చుకుని కొడుకు గదివైపు వెళ్ళింది.

"కూర్చోమ్మా" గౌరీనాథ్ చెప్పాడు.

ఒక్కసారి కొడుకు కళ్ళలోకి పరిశీలనగా చూసి కూర్చుందామె. కోడలు రేవతి వచ్చి గుమ్మానికి ఆనుకుని నిలబడింది.

"మీ కోడలికి మళ్ళీ నెల తప్పింది" తల వంచుకుని చెప్పాడు గౌరీనాథ్.

"నా కెందుకు తెలియదురా. రెండో నెల కదమ్మా రేవతీ?" అత్తగారి ప్రశ్నకు ఆమె అవునన్నట్టు తలవూపింది.

"ఏప్రిల్ ఏడవతేదీ ఎల్లుండేనమ్మా. నిన్నొకమాట అడిగి అన్నయ్యకు ఉత్తరం రాద్దామనుకుంటున్నా.

రేవతి వట్టిమనిషి కాదని నీకు తీలుసు. ఇంటిడు చాకిరీ ఒక్కటే చేసుకోవాలంటే కష్టం. కనుక నాన్నని ఈ సంవత్సరం కూడా అక్కడేవుండనిచ్చి..... నిన్ను నేను వుంచేసుకుంటాను. నువ్వయితే దానికి సాయంగా వుంటావు. నాన్నకయితే యిదే చేయాల్సి వస్తుంది."

పార్వతమ్మ ఓ నిముషంపాటు మాట్లాడ లేదు. ఏప్రిల్ ఏడవతేదీ...... ఆ తేదీకోసం ప్రాణాలన్నింటినీ కళ్ళలో పెట్టుకుని ఎదురుచూస్తుంది. కొడుకు లిద్దరూ తమ బంధాన్ని రెండుముక్కలుగా నరికి చెరో ముక్కను పంచుకొన్నాక...... తాత్కాలికంగా కొన్ని గంటలపాటు ఆ బంధాన్ని తిరిగీ అతికేది ఆ ఏప్రిల్ ఏడవతేదీ. సంవత్సరమంతా ఆ కొడుకు దగ్గర గడిపి సరిగ్గా ఏడవ తేదీనాడు ఈ కొడుకును చేరుకుంటాడాయన. ఆ మరుసటి రోజు పార్వతమ్మ ఈ కొడుకును వదిలి ఆ కొడుకు పంచ చేరుతుంది. మళ్ళీ తిరిగి ఏప్రిల్ నెల వచ్చే దాకా ఒకరొనొకరు చూసుకోవడం కుదరదు. తీరా వచ్చేక మళ్ళీ ఆ కొడుకు దగ్గర కీమె, ఈ కొడుకుదగ్గర కాయన.

"ఏమిటమ్మా ఆలోచిస్తున్నావ్?" గౌరీనాధ్ నొసలు కాస్తంత ముడివడింది.

పార్వతమ్మ ఒక్షణం కోడలువంక చూసింది. 'నిజమే. తను ఈ సమయంలో కోడల్ని వదలటం ఎంతమాత్రం సమంజసం కాదు" మనసులో అనుకుని తిరిగి కొడుకుతో అంది "అలాగేరా.... అలాగే వుంటాను. కానీ.... కానీ...."

"ఏమిటో చెప్పు."

"మీ నాన్నని చూసి సంవత్సరం నిండుతోందిరా. ఇంకెలాగూ ఈ సంవత్సరం నేనిక్కడ వుండిపోవాలిగదా! అందుకని..... అందుకనీ.... ఒక్కసారి వెళ్ళి ఆయన్ని చూసివస్తాను."

గౌరీనాధ్ ముఖంలో అసహనం పొగలా కమ్ముకుంది. "అమ్మా! నీ కేమైనా తెలివి వుండే మాట్లాడుతున్నావా? పోనూరానూ చార్జీలకే రెండొందలు అవుతాయి. పై ఖర్చులు ఎంతలేదన్నా మరో వంద. దాదాపు నా జీతంలో సగం. సంవత్సరానికి ఓ వంద నీకిచ్చి ఆ ఊరు పంపడానికే నానా అవస్థలూ పడుతున్నాను. ఇలాంటి గొంతెమ్మకోరికలు కోరడానికి నీకు మనసెలా వస్తుంది? మీరేమైనా ఆస్థులు సంపాదించి నాకూ అన్నయ్యకూ చెరో మూటా యిచ్చారా? మీరు చెప్పించిన వానాకాలపు చదువులకు ఏదో గుమాస్తా వుద్యోగం సంపాదించి ఈద్వలేక ఈదుస్తున్నాం బ్రతుకుల్ని. మమ్మల్నిలా బ్రతకనివ్వండి."

పార్వతమ్మ గుండె పట్టినట్టుగా చూసింది కొడుకువైపు. కళ్ళ నుండి ఉరకబోయిన కన్నీటిని బలవంతంగా ఆపుకుంది.

"ఏదో లేరా..... చూసి చాన్నాళ్ళయితేనూ....."

"నలభై ఏళ్ళపాటు చూసుకున్నారుగా ఒకరి ముఖాలొకరు. ఈ ముసలిముప్పున చూసుకోకపోతే కొంపలేం మునిగిపోవులే."

రేవతి నోటి దురుసు మనిషి అని పార్వతమ్మకు ఏనాడో తెలుసుగాని...... మరీ యింత ఘోరంగా మాటాడగలదని ఈక్షణమే గ్రహించిందామె. నిశ్శబ్దంగా లేచి పెరటివైపు నడిచింది. గుమ్మానికి ఆనుకుని మామిడికొమ్మలకేసి చూసింది.

చెట్టుచివరి కొమ్మ మీద నిలబడి ఎనిమిది దిక్కులవంకా వెర్రిగా చూస్తూ..... జాలిగా పిలుస్తోంది ఆ గువ్వ..... తన జత గువ్వను.

"అమ్మా! అమ్మా!" కప్పులెగిరిపోయేలా పిలిచాడు గౌరీనాధ్.

కొన్నాళ్ళు తన కడుపులో..... మరికొన్నాళ్ళు తన గుండెల్లో..... యింకొన్నాళ్ళు తనవడిలో తలదాచుకున్న కొడుకు ముందు తలవంచుకుని నిలబడింది పార్వతమ్మ.

"నీకు బుద్ధుందా?"

సకల భూ భారాన్నీ మోస్తున్న భూమాత వంకకు చూస్తూ తన అవమానభారాన్ని భరించింది ఆమె.

"లేదు. లేనేలేదు. అదేవుంటే నువ్విలా అన్నయ్యకు ఉత్తరం రాయవు."

పార్వతమ్మ మనసంతా చేదుగా అయింది. అవును..... నిజమే. తనకు బుద్ధిలేదు. లేకపోతే "బాబూ...... మీ నాన్నను చూడాలనివుందిరా." అని ఒక తల్లిగా కన్నబిడ్డను దేబిరిస్తుందా?

పార్వతమ్మ మౌనం గౌరీనాధ్‌ని మరీమరీ రెచ్చగొట్టింది. "ఒరే కన్నా! మీ నాన్న నోసారి పంపరా" అని నీ పెద్దకొడుక్కి ప్రేమగా ఉత్తరం వ్రాసుకున్నావుగా. చూడు..... చూడు వాడేం వ్రాశాడో. ఛార్జీలు నేను పెట్టుకునేట్టయితే పంపిస్తాట్ట. అంతేకాదు.... ఈ ముసలాయనకు

ఏ జంటకైనా అనురాగమొకటే

సేవచేయలేక మీ వదిన చస్తోంది . అమ్మనే పంపి పుణ్యంకట్టుకో అని వ్రాశాడు. ఈ గొడవంతా నీ ఉత్తరం మూలంగానే నీకు మేమేం తక్కువ చేస్తున్నాం? నీ ఉత్తరం చూసి ఆ ముసలాయన ఒకటే గోలట అన్నం నీళ్ళు మానేసి అన్నయ్య ప్రాణాలు తోడేస్తున్నాడట."

ఎన్నిమాటలన్నా పెదవి విప్పని పార్వతమ్మ అప్పుడు పెదవి విప్పింది. "అన్నం, నీళ్ళు మానేస్తున్నారా ఆయన?"

"ఆఁ.... ఒకపూట మానేసినా, రెండో పూట అంతకంతా లాగిస్తాడ్లే. నువ్వేం బెంగపెట్టుకోకు."

ఈ భూమి బ్రద్దలై నన్ను తనలో ఇముడ్చుకోకూడదా అనుకుంది గుండె బ్రద్దలైన పార్వతమ్మ

"ఛీ...ఛీ పెద్దలన్నాక పిల్లల అవస్థలు అర్థం చేసుకోవాలి గాని వాళ్ళే పిల్లలై మారాం చేస్తూ అదీ ఇదీ కావాలని అల్లరి పెడుతుంటే ఏమైపోవాలి నాలాంటి వాళ్ళ సంసారాలు!" గౌరీనాధ్ చరచరలాడుతూ వెళ్ళిపోయాడు

"ఏది కావాలని అల్లరి పెట్టాను?" ఆలోచించుకుంటూ ఆకాశం వంక చూస్తున్న పార్వతమ్మ తన కాళ్ళ ముందు ఏదో పడినట్టయి ఉలిక్కిపడి నేల వంక చూసింది

మామిడి కొమ్మల్లోంచి జారి నేల కొరిగింది చిక్కి శల్యమైన గువ్వపిట్ట కొన వూపిరితో వున్నట్టూ దాని ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసలే చెబుతున్నాయి.

పార్వతమ్మ చటుక్కున దాన్ని దోసిట్లోకి తీసుకుని గుండెల కదుముకుంది "గువ్వా! ఏమైందమ్మా" ఆమె కంటి నుండి జారిన నీటి చుక్క అడిగింది.

"నా చెలికాడెందుకో నను వీడి వెళ్ళాడు. ఎదురు చూపుల తోటి నా ఎదలెండి పోతున్నా అతడు మరలి రాలేదు. అందుకే అతడి అడుగు జాడలు పట్టుకునీ నేనే వెళుతున్నా" ఆ గువ్వ ఆర్తిగా పార్వతమ్మ కళ్ళలోకి చూసి మెల్లగా కనురెప్పలు మూసుకుంది.

ఓ రెండు క్షణాలు నిశ్శబ్దంగా గడిచాక... పార్వతమ్మ ఆ గువ్వను తన గుండె నుండి వేరు చేసి దాని గుండెను చెవికి ఆనించుకుంది. ఏ చప్పుళ్ళూ ఆమె చెవికి చేరలేదు.

పుల్లతో గొయ్యి తీసి దాన్ని అందులో వేసి మట్టి కప్పేసింది. "ఎంత నిశ్శబ్దంగా చేరుకున్నావ్ నీ ప్రియుడి లోకాన్ని" ఆమె గుండె పగలగా రాలిన అశ్రువులు ఆ మట్టిని తడిపేశాయి.

ఆ తడిసిన మట్టినే తదేకంగా చూస్తున్న పార్వతమ్మ కళ్ళలో ఛమక్ మంటూ మెరిసిందో మెరుపు.

"నేనూ ఈ గువ్వలా చచ్చిపోతే తప్పకుండా .. తప్పకుండా నన్ను చూడటానికి ఆయన వస్తారు కదూ. అప్పుడైతే కొడుకులు అప్పైనా చేసి ఆయన్ను తీసుకు వస్తారు కదూ." ఉత్సాహంగా ఆలోచిస్తున్న పార్వతమ్మ చప్పున ఆగిపోయింది.

"ఆయన వచ్చి ఏం లాభం? ఆయన్ను చూడటానికి తను వుండదుగా? మరెలా? ఈ జన్మకు ఆయన్ను చూసే అదృష్టం లేదా! ఎందుకు చూడదూ!... ఈ సంవత్సరం గడిచాక మళ్ళీ ఏప్రిల్ ఏడో తేదీ వస్తుందిగా. అమ్మో! .. సంవత్సరం అంటే మాటలా? పన్నెండు నెలలు– మూడు వందల అరవై అయిదు రోజులు, ఇన్ని రోజులు గడిచే లోగా ఎవరం వుంటామో ఎవరం పోతామో! అసలప్పుడైనా ఈ కొడుకులు తమని ఒకర్ని ఒకరిని చూసుకోనిస్తారా? ఎలా .. మరెలా ఆయన్ను చూడటం? చచ్చిపోతేనే. .. తను చచ్చిపోతేనే అది సాధ్యం."

గబగబ నాలుగడుగులు వేసిన పార్వతమ్మ పక్కింటావిడతో మాట్లాడుతున్న కోడల్ని... కాదు.. కాదు ఆమె మాటల్ని విని చివుక్కున ఆగిపోయింది

"మన పై వీధిలో కాంతం లేదూ పిన్నిగారూ. ఆవిడ ... వాళ్ళన్నయ్య చనిపోయాడని లబోదిబో మంటూ వెళ్ళిందా... అంతా వట్టిదే ఆయన నిక్షేపంలా వున్నాట్ట. ఏదో కాకి శోకమట. కాకులు జత కట్టేప్పుడు ఆ మహానుభావుడు చూశాడట. అది దోషమనీ అందరికీ ఆయన పోయినట్టు ఉత్తరాలు వేయించారు. పాపం ... కాంతం అనవసరపు ఖర్చంటూ నెత్తీ నోరు బాదుకుంది అయినా అన్నయ్య చీరెలూ సారెలూ పెట్టే పంపేడటలెండి "

పార్వతమ్మ గుండెల్లో కోటి కోకిలలు ఒక్కసారిగా అరిచినట్టు అనిపించింది. "అవును తను చచ్చిపోయినట్టు పెద్దాడికి టెలిగ్రాం ఇస్తుంది. దాంతో వాడు చచ్చినట్టూ ఆయన్ను తీసుకు వస్తాడు. కొడుకులు తిడతారా. తిట్టనీ కొడతారా.. కొట్టనీ. అసలికపై వీళ్ళ కొంపల్లో వుండబోయే దెవరు? తనూ ఆయనా కలిసి దూరంగా వెళ్ళిపోతారు బ్రతకడం చేతకాకపోదు కాకపోయినా పర్లేదు" ఆమె గట్టిగా ఓ నిశ్చయానికి వచ్చింది.

పార్వతమ్మ కోడల్ని కేకేసి చెప్పింది "రేవతీ! గుడి దాకా వెళ్ళొస్తాను మనసేం బాగోలేదు."

రేవతి ఏ కళ నుందో వద్దని అన్లేదు. పార్వతమ్మ కాళ్ళు వేగంగా పోస్టాఫీస్ వైపు నడిచాయి. టెలిగ్రామ్స్ విభాగం దగ్గిర ఆగి చెప్పిందామె ఒక వ్యక్తితో "బాబూ! పార్వతమ్మ అనే ఆవిడ చచ్చిపోయింది. ఇదో ఈ అడ్రస్‌కు టెలిగ్రామ్ ఇవ్వు నాయనా "

* * *

ఒకరోజు గడిచింది ఒక యుగంలా

ఆశతో.. ఆనందంతో.. భయంతో. ఆందోళనతో వూగి పోతోంది పార్వతమ్మ మనసు.

"పార్వతీ! రెక్కలు ముక్కలు చేసుకునీ బిడ్డల్ని సాకాం. వాళ్ళ సంసారాలు వాళ్ళకు ఏర్పడ్డాయి ఇద్దరం ఒక చోటుంటే వాళ్ళకీ భారమే. తలో చోటా బ్రతకాలంటే మనకీ బాధాకరమే అందుకే పార్వతీ... మనం మన దారి చూసుకుందాం. వయసు పండిన ఆశలనూ వూసులను కలబోసుకుంటూ బ్రతుకుదాం. భర్తగా నిన్ను బ్రతికించుకోలేక పోలేను.

ఎవరంటున్నారలా?

ఆమె చుట్టూ చూసింది. ప్చ్. ఎవరూ లేరు అయినా ఎంత కమ్మని అనుభూతి! ఇదే నిజమైతే!

మరో రోజు గడిచింది మరో యుగంలా.

"డబ్బు యావలో పడి మీరూ మనుష్యులేననీ... మీకూ అభిమానాలూ .. అనురాగాలూ వుంటాయనీ గుర్తించలేక పోయాం. మమ్మల్ని క్షమించండి నాన్నా'

ఎంత తీయని దృశ్యం!... ఇది కల కాకుంటే!

ఇంకో రోజు గడిచింది.... ఇంకో యుగంలా...

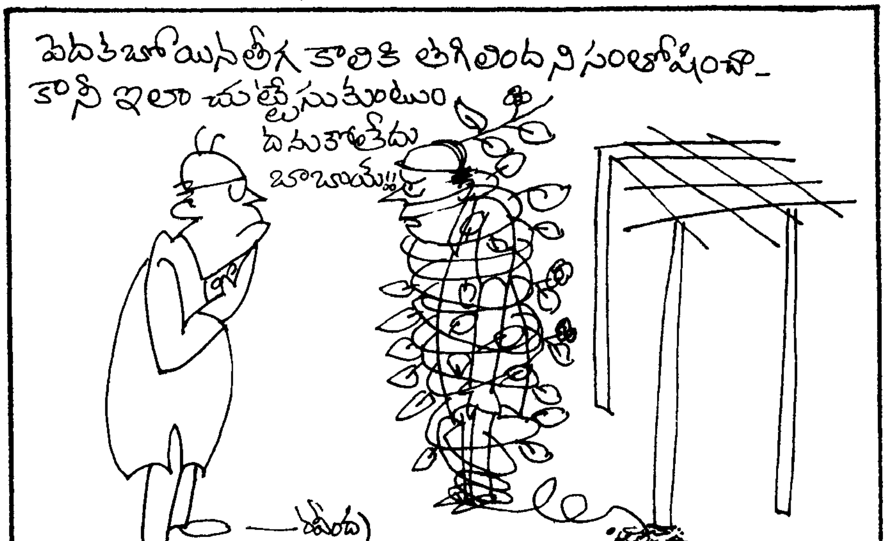

కలలూ... వూహలూ మరిచి వాస్తవళోకంలో నిలబడి నిరీక్షిస్తోంది పార్వతమ్మ.

ఏ రిక్షా సవ్వడి విన్నా ఉలిక్కిపడుతుంది. ఏ పాదాల అలికిడి అయినా తత్తరపాటుతో లేస్తుంది.

"ఏమిటీ? నేను చచ్చిపోయానని వ్రాసినా అయన రాలేదు. ఇంత కఠినుడా తన కొడుకు?" కదిలీకదలని ఆమె పెదవులలో వందసార్లు దొర్లాయా మాటలు.

సరిగ్గా నాలుగో రోజు ఉదయం పది గంటలకు పోస్టుమేన్ 'పోస్ట్' అంటూ కేకవేసి కేకతో పాటూ ఓ ఉత్తరాన్ని గిరాటేశాడు.

పార్వతమ్మ చప్పున ఆ ఉత్తరాన్ని అందుకుని అటూ ఇటూ చూసి తన గదిలోకి వెళ్ళి తలుపు మూసుకుంది ఎడ్రస్ వంక పరిశీలనగా చూసి అది తనపెద్దకొడుకు వ్రాతేనని అర్థం చేసుకుంది.

'ఏం రాశాడో ఏం పాడో.. ఇది చిన్నకొడుకు కళ్ళ పడక పోవడమే మంచిది' మౌనంగా అనుకుని చింపబోయింది.

"అత్తయ్యా" రేవతి వంట గదిలోంచి పిలిచింది.

"వస్తున్నానమ్మా" పార్వతమ్మ ఆ ఉత్తరాన్ని జాగ్రత్తగా బొడ్లో దోపుకుని వంటింటి వైపెళ్ళింది.

"పోస్ట్ అని కేక పెట్టాడు... ఏదైనా ఉత్తరం వచ్చిందా?" అడిగింది రేవతి.

"లేదమ్మా.. పక్కింటి గుమ్మంలోనమ్మా అతడరిచింది."

"సర్లే.. బెండకాయలు తరగండి."

పార్వతమ్మ పనిలో మునిగిపోయింది. సాయంత్రం నాలుగ్గంటల వేళ రేవతి స్నానానికి వెళ్ళింది. కొడుకు ఆఫీసు నుండి రావడానికి ఇంకా రెండు గంటల టైముంది.

మెల్లగా ఉత్తరాన్ని తీసింది. కళ్ళకున్న అద్దాలు సవరించుకుని చదవడం మొదలెట్టింది.

"ప్రియమైన తమ్ముడు గౌరీనాథ్‌కి మీ అన్నయ్య రఘునాథ్ వ్రాస్తున్న ఉత్తరం.

తమ్ముడూ! ఇంత దురదృష్టకరమైన సంఘటన బహుశా ఎవరి జీవితాల్లో జరిగి వుండదేమో! నిజంగా విధి వ్రాత ఒక్కొక్కరి పట్ల ఎంత విచిత్రంగా వుంటుందో నా కిప్పుడే తెలిసింది. అమ్మ పోయినట్లు నువ్వు టెలిగ్రామ్ ఇచ్చావు. అది నాన్న చేతికే చేరింది ఆ వార్త చదివిన వెంటనే ఆయన గుండె ఆగి మరణించారు. అటు తల్లి మరణం... ఇటు తండ్రి మరణం. దిక్కు తోచక విలవిలలాడి పోయాను. కొందరు శ్రేయోభిలాషులు ఈ విషయాన్ని... ముందే అమ్మ మరణంతో కృంగి వున్న నీకు తెలపటం అంత మంచిది కాదన్నారు. ఎటూ అమ్మ కర్మకాండ నువ్వు పూర్తి చేస్తావు ఇక్కడ నాన్న కర్మకాండ నేను చేస్తాను అనే వుద్దేశ్యంతో నీకు టెలిగ్రామ్ ఇవ్వలేదు ఎందుకోరా నాకు చాలా బాధగా భరించ లేనంత గుండె కోతగా వుంది. అమ్మ కోర్కెను మన్నించి నాన్నను అక్కడికి పంపినా బావుండేదేమో! ఏది ఏమైనప్పటికీ ఇద్దరూ మనల్ని వదిలి వెళ్ళారు కొడుకులుగా వారికి న్యాయమే చేశామో... అన్యాయమే చేశామో గాని వాళ్ళిద్దరూ మనల్ని అన్యాయం చేసి ఒక్కసారిగా రెక్కలు కట్టుకు ఎగిరిపోయారు. నాన్న మరణవార్త నీకు తెలపనందుకు నన్ను క్షమించు. అమ్మ శవాన్ని ప్రక్కనుంచుకుని ఏడుస్తున్న నువ్వు ఈ వార్త భరించ లేవనే తెలపలేదు. మరో వుద్దేశ్యం ఏమీ లేదు. త్వరలో మీ వూరు వచ్చి ముఖాముఖి మాట్లాడతాను.

ఇట్లు

మీ అన్నయ్య – రఘునాథ్

"అమ్మా! ఎక్కడ్నుంచే వుత్తరం?" ఎందుకో ఆ రోజు ఆఫీసు నుండి పెందలాడే వచ్చిన గౌరీనాథ్ అడిగాడు కుర్చీలో కూర్చుంటూ. "పొద్దున నేనడిగితే ఉత్తరమే రాలేదన్నారే అత్తయ్యా" స్నానం చేసి చీర కట్టుకుని తలార్చుకుంటూ వచ్చింది రేవతి పార్వతమ్మ చూపులు నిస్తేజంగా... నిర్వేదంగా ఏ దూర తీరాల్లోకో చొచ్చుకుని పోతున్నాయి.

స్వర్గంలో ఒక మనోజ్ఞమైన తోట. అందులో వృక్షాలన్నీ అపరంజి వృక్షాలే. రత్నాలూ . ముత్యాల పూలు .. పచ్చలు ఆకులు. . మాణిక్యాలు ఫలాలు అలాంటి అద్భుతమైన చెట్టు కొమ్మ మీద కూర్చుని కువకువ లాడుతోంది ఓ గువ్వల జంట

ఆ చెట్టు క్రింద ఎదురెదురుగా కూర్చుని తలలెత్తి మురిసి పోతూ చూస్తున్నారు ఆ గువ్వల కేసి పార్వతమ్మా . ఆమె భర్తా.

"అమ్మా! మతి పోయిందేమిటి? ఉత్తర మెక్కడ నుండే అంటే పలకవు"

గౌరీనాథ్ చివుక్కున లేచి పార్వతమ్మ చేతుల్లోంచి ఉత్తరాన్ని లాక్కున్నట్టుగా తీసుకున్నాడు

అంతే ఒక గాలి వూపుకి పండుటాకు నేల రాలినట్టూ... ఒక నీటి కెరటం తాపుకి ఇసుక మేడ కూలిపోయినట్టూ.. నిశ్శబ్దంగా ప్రక్కకు ఒరిగిపోయింది పార్వతమ్మ తల ☐

న్యాయపీఠం

బి.బి.రావు. ఎమ్.ఎ.ఎల్ఎల్.బి.

విదేశాలపై దావా వెయ్యవచ్చు

హర్‌భజన్‌సింగ్ థల్లా 1976లో ఢిల్లీలో ఉన్న అల్జీరియా రాయబారి భవనాలకు మరమ్మత్తు పనులు చేసాడు. రు. 29,000 లకు బిల్లు ఇచ్చాడు. కాని అల్జీరియా రాయబారి బిల్లు మొత్తం చెల్లించి వేసినట్లు భారత ప్రభుత్వానికి తెలియజేశారు కాని థల్లా మొత్తం బిల్లు చెల్లించలేదని వడ్డీతో కలిపి 27,000 రూపాయలకు అల్జీరియా దేశంపై దావా వెయ్యడానికి భారత ప్రభుత్వానికి పిటిషన్ పెట్టుకున్నాడు. కాని భారత ప్రభుత్వం అనుమతి ఇవ్వలేదు. థల్లా సుప్రీమ్ కోర్టులో రిట్ పిటిషన్ వేశాడు. సివిల్ ప్రొసీజర్ కోడ్‌లో 86 సెక్షన్ క్రింద అనుమతి ఇవ్వవలెనని సుప్రీమ్ కోర్టుకు విన్నవించుకున్నాడు భారత ప్రభుత్వం తన కౌంటర్ ఎఫిడవిట్‌లో థల్లా పిటిషన్‌లో కొన్ని వివాదగ్రస్తమైన వాస్తవాలున్నాయని, వాటిమీద చర్య తీసుకోనవసరం లేదని సుప్రీమ్ కోర్టుకు తెలియపర్చారు. సుప్రీమ్ కోర్టువారు ఈ వాదనతో ఏకీభవించలేదు. థల్లా అల్జీరియా రాయబారి కార్యాలయానికి మరమ్మత్తులు చేశాడు. అతనికి న్యాయంగా రావలసిన డబ్బు చెల్లించక తప్పదు. వివాదాస్పదమైన లెక్కలు ఉండవచ్చును. అవి న్యాయంగా పరిష్కరించుకోవాలి. అంతేకాని భారత ప్రభుత్వం తనకు తోచిన రీతిలో తిరస్కరించడానికి వీలులేదు. 1983వ సంవత్సరం నవంబర్ 26వ తేదీన రాజకీయ కారణాలవలన అల్జీరియా ప్రభుత్వంపై దావా వెయ్యడానికి అనుమతి నిరాకరించడం జరిగిందని భారత ప్రభుత్వం థల్లాకు తెలియపర్చారు. కారణాలు తెలుపకుండా పిటిషన్ తిరస్కరించడం న్యాయం కాదని సుప్రీమ్ కోర్టు వారు అభిప్రాయపడ్డారు. దావా వ్యవహారాలు కోర్టులు పరిష్కరించాలి కాని భారత ప్రభుత్వం కాదు. అందుచేత భారత ప్రభుత్వం మరోసారి పరిశీలించి కారణాలు తెలుపుతూ ఆర్డరు జారీ చెయ్యాలి. అల్జీరియా ప్రభుత్వంతో భారత ప్రభుత్వం సమాలోచనలు జరిపి తగువు పరిష్కారానికి మధ్యవర్తిని నియమించవచ్చును. లేదా మరో న్యాయమైన పరిష్కారం చెయ్యవచ్చును అని సుప్రీమ్ కోర్టువారు 1986లో తీర్పు చెప్పారు. ☐